

Jonathan Swift

De reizen van Gulliver

zwijsen

Jonathan Swift

De reizen van Gulliver

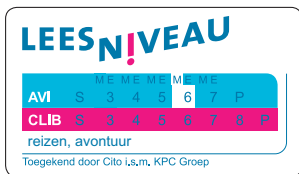
Vertaald en bewerkt door Lizzy van Pelt
Met tekeningen van Claudia Verhelst

Wil je luisteren naar dit verhaal of een filmpje bekijken?
Scan de QR-code met een mobiele telefoon en laat je verrassen.

zwijsen

Zwijsen, dé leesspecialist sinds 1846. Ruim 80% van de kinderen leert op school lezen met Zwijsen. Lezen is de basis voor leren: van rekenen tot schrijven, van geschiedenis tot aardrijkskunde. Zwijsen, voor een leven lang leesplezier!

1e druk 2019

ISBN 978 90 487 3693 5

NUR 283

© Uitgeverij Zwijsen B.V., Tilburg, 2019

Tekst: Jonathan Swift

Vertaling en bewerking: Lizzy van Pelt

Illustraties: Claudia Verhelst

Grafische elementen op omslag, p. 4, 5, 8, 9, 20, 21, 22, 200, 201, 202, 203, 204: Shutterstock

Voor België:

Uitgeverij Zwijsen.be, Antwerpen

D/2019/1919/080

Behoudens de uitzonderingen in de Auteurswet mag niets uit deze uitgave worden openbaar gemaakt of veeleenvoudigd zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor licenties voor knipselkranten en -diensten of voor het overnemen voor onderwijsdoeleinden kunt u contact opnemen met de Stichting PRO: www.stichting-pro.nl. Voor meer informatie over auteursrecht in het onderwijs gaat u naar www.onderwijsauteursrecht.nl.

Inhoud

<i>Lees dit eerst</i>	8
DEEL 1	II
<i>De reis naar Lilliput</i>	
DEEL 2	53
<i>De reis naar Brobdingnag</i>	
DEEL 3	101
<i>De reis naar Laputa, Balnibarbi, Glubbudrib, Luggnagg en Japan</i>	
DEEL 4	149
<i>De reis naar het land van de Houyhnhnms</i>	

Lees dit eerst

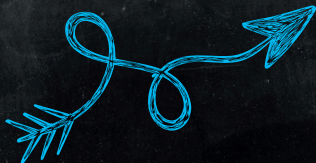
Wie? Wat? Wanneer?

Gulliver's Travels werd in 1726 geschreven door de Engelsman Jonathan Swift. Het boek is vaak verfilmd en er is ook een tekenfilm van gemaakt. Volwassenen vinden de kritiek op de maatschappij grappig, kinderen genieten van de spannende en soms rare gebeurtenissen.

Waar gaat het boek over?

Lemuel Gulliver maakt vier reizen naar nog onontdekte landen. Daar ontmoet hij interessante wezens. Zijn belevenissen schrijft hij op in een logboek. Als hij nu zou leven, zou hij een blog of vlog maken van zijn reizen. Op elke reis ontdekt hij nieuwe landen en culturen.

De wereld in 1726

Zeevaarders ontdekten in de achttiende eeuw nog altijd nieuwe landen. Spannend! Want je wist nooit wat je er zou aantreffen. En dan was de reis zelf ook nog een groot avontuur, want dat er zeerovers op de loer lagen en dat je schipbreuk kon lijden door een razende storm, dat was wél zeker.

De schrijver

Jonathan Swift (1667-1745) werd geboren in Dublin, de hoofdstad van Ierland. Hij schreef met veel humor over hoe mensen met elkaar omgingen en hoe vreemd de wetten van een land waren. Zijn verhalen zetten je aan het denken. Deze manier van schrijven heet satire.

Klassieker

De reizen van Gulliver is een succesvol boek dat we nog altijd graag lezen. Woorden die Swift heeft verzonnen, worden ook nu nog gebruikt. Yahoo bijvoorbeeld. In het boek is dat een kwaadaardig wezentje, maar wij kennen het als een bekende zoekmachine op internet.

Ben je klaar om het beroemde verhaal te gaan lezen?

Deel I

De reis naar Lilliput

Hoofdstuk 1

Je maakt kennis met Lemuel Gulliver. Hij reist als scheepsarts mee op het schip de Antilope. Onderweg naar de Stille Zuidzee komt het schip in een storm terecht. Gulliver overleeft de ramp op het nippertje en spoelt als schipbreukeling aan op het eiland Lilliput. Daar wordt hij onvriendelijk ontvangen.

Ik ben Lemuel Gulliver. Mijn vader had een klein landgoed in Nottinghamshire, in Engeland. Ik was de derde van vijf zonen. Toen ik veertien was, stuurde mijn vader me naar school in de stad Cambridge. Ik koos vooral vakken die me handig leken bij het reizen, want dat was wat ik graag wilde. En dan het liefst met een schip de hele wereld over.

Om het geld aan te vullen dat mijn vader me stuurde, werkte ik vier jaar als leerling van de bekende arts James Bates in Londen. Daarna studeerde ik een paar jaar geneeskunde in Leiden.

Mijn eerste reis duurde drieënhalf jaar. Als scheepsarts voer ik op het schip de Zwaluw mee over alle oceanen van de wereld. Toen we weer aanlegden in de haven van Londen, bleef ik daar. Ik vond er werk en trouwde met Mary Burton.

Mijn reisverslag zou erg kort zijn als ik daarna nooit meer gereisd zou hebben. Als dokter had ik weinig patiënten en ik verdiende niet veel. Dat klinkt niet echt opwindend, en dat was het ook niet. Daarom, en omdat ik zo graag avontuurlijke reizen wilde maken, ben ik teruggegaan naar zee.

Zes jaar lang voer ik als arts mee op twee zeeschepen. In mijn vrije tijd aan boord las ik stapels boeken en als we in een haven kwamen, ging ik altijd aan wal. Ik vond het fantastisch om te kijken naar de mensen en hun gewoontes en ik deed mijn best om hun taal te leren. Dat lukte me prima, want ik heb een geweldig geheugen. En toch ... maakte dit alles me niet echt gelukkig. Ik werd moe van de zee en wilde terug naar mijn vrouw en mijn familie.

Drie jaar later voelde ik de zee wéér trekken. Het was me niet gelukt een goed betaalde baan te vinden, dus toen kapitein William Prichard vroeg of ik met hem mee wilde op een reis naar de Stille Zuidzee, hoefde ik niet lang na te denken. Gelukkig steunde mijn vrouw me, en op 4 mei 1699 vertrokken we met het schip de Antilope vanuit Bristol, een havenstadje in het zuiden van Engeland.

De reis begon goed, maar onderweg naar Indonesië kwamen we in een razende storm terecht. Ons schip sloeg tegen een rots en brak in tweeën. Net op tijd konden we met zes man een sloep in het water laten

zakken. De kust hebben we nooit gehaald. De golven speelden met het bootje alsof het van papier was en vlak voor de kust sloeg het om. Ik zwom voor mijn leven en kwam uiteindelijk uitgeput in mijn eentje aan op een strand. Ik sliep alsof ik nog nooit geslapen had.

Toen ik de volgende dag wakker werd, wilde ik overeind komen en me uitrekken. Maar er was iets vreemds. Er was geen beweging in mijn lijf te krijgen. Niet in mijn armen. Niet in mijn benen. En zelfs niet in mijn hoofd. Al snel had ik door wat er aan de hand was: met ragfijne draadjes was ik vastgebonden aan stokjes die in de grond gestoken waren. Ook mijn haren zaten vast! De zon brandde op mijn huid.

Er kriebelde iets over mijn linkerbeen. Een insect? Het sprong op mijn borst en wandelde tot aan mijn kin. Vanuit mijn ooghoek probeerde ik te zien of het om een onschuldig lieveheersbeestje ging of om een wesp met kwade bedoelingen. En toen zag ik hem: een menselijk wezentje van hooguit 15 centimeter hoog. Het mannetje had een pijl-en-boog in zijn handen. Achter hem stonden nog zeker veertig van zulke wezentjes. Ik kon de gil die uit mijn keel kwam niet tegenhouden.

'Hekinah degul!' riepen de mensjes. Maar ik had geen idee wat ze daarmee bedoelden.

Het lukte me om mijn linkerarm los te wringen.

'Tolgo phonac!' hoorde ik roepen vlak voordat meer dan honderd pijlpunten zich in mijn hand boorden.

Het deed flink pijn. Er waren ook wezentjes die met speren in mijn zij prikten, maar de dikke stof van mijn vest hield dat tegen.

Het leek me het beste om vooral stil te blijven liggen. Dat hielp. Er werden geen pijlen meer op me afgeschoten. Wel werd er haastig een podium opgebouwd. Iemand hield een toespraak. Ik begreep er geen woord van. Er klonk een aantal keer: *'Langro dehul san.'*

Meteen daarna werden de draden rond mijn hoofd losgesneden. Door smakgeluidjes te maken liet ik de mensjes weten dat ik honger had. Wonder boven wonder snapten ze wat ik bedoelde. Er werden manden vol lekkers en vaten vol drinken in mijn mond leeg gekiept.

Nadat ik een boer had gelaten waar iedereen van terugdeinsde, stond er een ijdel mannetje voor mijn neus. Hij was, zo bleek later, gestuurd door Zijne Keizerlijke Majesteit om mij toe te spreken. Niet veel later werd ik op een wagen gehesen die voortgetrokken werd door vijftienhonderd paarden. Dat lijkt misschien veel, maar elk paard was ongeveer zo groot als een rat. Terwijl ik sliep, ging de stoet op weg naar de hoofdstad. Ze sjokten de hele nacht door.

Pas halverwege de volgende dag bereikten we een grote tempel. Daar werd ik vastgeketend met kettingen en 36 hangsloten. Ik zag aan de overkant van een drukke weg

de keizer op het bordes van zijn paleistorentje staan. Duizenden mensjes kwamen naar de tempel toe om mij te bekijken. Ik was een bezienswaardigheid, zoals een aangespoelde walvis op het strand. Ik voelde hoe enkele van de wezentjes met laddertjes via mijn armen en benen op mijn lijf klommen om me van dichtbij te bekijken. Tot mijn grote opluchting riep de keizer naar de brutale klimmers dat ze hier onmiddellijk mee moesten ophouden.

Inmiddels begreep iedereen dat ik door de kettingen niet meer kon losbreken. Ze sneden alle draden door die nog om mijn lichaam zaten. Nooit eerder heb ik zo veel opluchting gevoeld als op dat moment. Eindelijk kon ik weer rechtop zitten en zelfs lopen. Voor zover de kettingen dat toelieten, want écht vrij was ik natuurlijk niet. Liggen ging nog het best. Ik paste precies languit op de binnenplaats van de tempel.

Lemuel Gulliver is het liefst onderweg. Hij reist naar de merkwaardigste landen en ontmoet keizers en koningen, maar ook krijsende harige wezens. In Lilliput leert hij mensen kennen die piepklein zijn. Overal waar hij komt, is het leven heel anders dan hij gewend is. Hij leert nieuwe talen en maakt kennis met vreemde gewoontes. Na elke reis keert hij terug naar huis, maar dat is maar voor even. Het verlangen naar avontuur blijft altijd kriebelen!

De avonturen van Gulliver zetten je aan het denken. Wat voor de één normaal is, vindt de ander juist vreemd. Maar al die verschillen zijn bijzonder én o zo leerzaam!

NUR 283

ISBN 978-90-487-3693-5

9 789048 736935

www.zwijsen.nl